

— Нека си посветя детето, че тая болест много дълго го мисл.

Кравеците сами се отбиват във една поляна, сръбна и се запознават.

— Стояно, добитъкът е гладен!

— Тая сутрин избравих да ги издрема. Отъ радост, че Мирчо е добре, избравих.

— Разпретих кравеците да позависат малко, пък и Мирчо да се отпоти.

Овчарят Стояно послушавал жена си и пустил кравеците да пасат. Жена му свалил торбата от колата, поставил вървата на тревата и извадил хлябъ и сирене.

— Стояно, сив да закусува!

— Не смей да не събудим детето!

И двамата седнали на тревата да ядат. Слънцето се легна съ още няколко остени и се загледа въ колата. То погледнал болен Мирчо по луцето и го погледнал по брадичката. Мирчо почувствувал топлина му излуца, раздала раце, отивала чергата отъ гърдите си и бавно отвори очи.



Най-напред Мирчо не можел да види нищо. Слънцето му лезло се блан пред очите му и омамо блещяло. Показали глава, обърна лице и високи очите си към зелените ниви. Надъ пък летяло много птички. Мирчо им слушал гласовете, но не можел да ги види.

Отъ другата страна на колата, почти до самата ретла залъ чукулка. Мирчо веднага обърна лице и я видя. По едно време чукулката извадила отъ тревата, размава криле и се легна на дясно надъ колата. Плъсена ѝ бѣ радостна, зъблява. Мирчо улови съ очи

отичката и не искаше да валина, да не я изгуби отъ погледа си.

Чукулката се легна още по на високо. Мирчо се умори да гледа въ светлото небе, но още искаше да слуша веселата и радостна плеска. Извадилъ чукулката слѣва ниско надъ колата, размава стрелливо криле, налява перама, падна въ чергитѣ и се притисна до бузницата на Мирчо. Ниско надъ колата мина изстребъ и, като видѣ, че има човѣкъ въ нея, наляга надъ нивитѣ.

Мирчо улови чукулката, притисна я до гърлото си и я дръзна по главничката. Сърцето на отечката бѣше бързо и силно. Мирчо я помисля още веднажъ и я попита:

— Много ли се уплаши?

Чукулката протегна шийка, направи опитъ да се отскубие отъ Мирчовитѣ раце.

— Плъс да те пустина, докато не ми излъбне една обсея!

Плъсната не разбра думите му и отново се опита да излъбне отъ рацете му. Мирчо я хвана за крачката и се опита да седне. Съ голѣма сила се измъкна отъ чергитѣ, облягна се на ретлетѣ, легна чукулката надъ главата си и извика:

— Мамо, тате, радонкъ си чукулката!

Родителите му много се изплашиха. Оставиха хляба на тревата и изтърчаха при детето си. То имъ се усмихна и имъ показа отечката.

— Самъ си я уловила! . . . Тате, искаме да седна отъ колата.

Овчарятъ Стояно се просълзи. За пръв път отъ толкова време той видѣ детето си бодро, радостно. Прегърна го и го свали на земята. Мирчо се излюди на слабите си крака и, за да не падне, напусна чукулката, и се хвана на дрешите на баща си.

Чукулката се провиква радостно, хвърля на високо и пакъ залъ. Мирчо легна глава, задари я въ небето.

— Тате, мойта чукулка плѣ!

— А пъкъ мойто момченце чукулка!

— Мамо, утре ще отида съ тате на